

VORA VORA

Un mestre d'Ovidi

Hi ha una tristesa compartida en tots els papers que llegim amb motiu del desè aniversari de la mort d'Ovidi Montllor: la marginació que va patir en vida. Però assistim, en paral·lel, a una altra marginació enormement injusta: la de Guillem d'Efak, que tampoc "no obté la reparació deguda", tal com em comenta el seu biògraf Bartomeu Mestre, que recorda els paral·lelismes entre l'alcoià i el manacorí, mort fa també deu anys (se n'anaren de "vacances" amb poques setmanes de diferència, el mallorquí el 15 de febrer del 1995 i el valencià el 10 de març del mateix any). Guillem d'Efak va arribar a Barcelona a principi dels seixanta, i el maig del 1965 va obtenir un gran èxit al Teatre Romea i va ser el primer a acollir Ovidi Montllor a la Cova del Drac –"quin nom més manacorí!", exclama Mestre–, l'any 1968. Els dos rapsodes, vestits habitualment de negre en les seves actuacions, compartien la passió per la poesia, el teatre... I la condició d'obriers de la cultura catalana: tenien a les seves mestres d'infantesa, Teresa i Lluïsa, com a referents. La companyia mallorquina Mag Teatre representa fa setmanes l'espectacle *Va com vull*, dedicat a l'obra d'aquests dos grans homes, que passarà per Castelló el 22 d'abril, en el marc de la Mostra de Teatre Universitari dels Països Catalans (www.mallorcaweb.com/mag-teatre/). El 20 de juny del 1994 a l'Auditori de Palma, en un homenatge a Guillem d'Efak en què participaren els màxims exponents de la Cançó, Ovidi va dir: "Guillem em va obrir els braços per ajudar-me i em va dar quantitat de lliçons per entrar en el món de la cançó. El meu agraïment a Guillem és immens." Marginar aquest patrimoni és una renúncia imperdonable.

Joan Marí

La crònica

La festa de Munar i el disgust de Fabra

Diumenge, 20 de març

Selecció catalana, competició internacional. Amb la victòria d'1 a 3 davant d'Alemanya, la selecció catalana sublló de korbball aconsegueix un meritori cinquè lloc en la seva estrena en competició internacional. La Copa del Món s'ha celebrat a la localitat holandesa de Schijndel. Si ser-hi ja és un triomf, ser-hi amb dignitat encara ho és més.

Dilluns, 21 de març

Tots contents i enganyats. "No cal millorar-los el finançament si és perquè algú se n'embutxaqui el 3%", va declarar fa uns dies un baró del PSOE, mentre el ministre d'Administracions Públiques, Jordi Sevilla, sentenciava que el nou Estatut per a Catalunya no havia d'incloure el traspass de competències massives a la Generalitat, sinó fomentar la cooperació entre les comunitats autònomes i l'estat. Aquestes declaracions van posar més foc a les brases de l'Estatut, fins al punt que el conseller de Relacions Institucionals, Joan Saura, va demanar avançar amb caràcter urgent la reunió prevista per després de Setmana Santa amb Sevilla. L'objectiu de la reunió era suavitzar tensions amb un dels personatges més reticents a donar més competències a les comunitats autònomes, i caminar cap a un model federal d'estat. Aparentment, així va anar, i fins i tot podríem dir que tots contents i enganyats. Sevilla diu que se'l malinterpreta, i Saura, que veu voluntat del Govern espanyol d'acceptar la reforma de l'Estatut. Però l'endemà, res no ha canviat. A Catalunya els partits s'esbatussen per tenir el protagonisme en el procés de l'Estatut i el finançament, mentre que a Madrid el president espanyol fa esforços per complir la seva promesa electoral, altres socialistes s'esforcen a frenar qualsevol reforma que camini cap a una nova articulació de l'estat.

Per primera vegada, el baròmetre de l'Ajuntament de Barcelona detecta que l'alcalde, Joan Clos, té un índex de valo-

ració per sota del seu rival principal, l'alcalde de CiU, Xavier Trias. 5,1 per a l'alcalde, el 5,3 per al candidat convergent. Quan Clos ballava samba, amb samarreta groga arrapada al cos, al ritme de Carlinhos Brown, a l'inici de la traca del Fòrum, tenia un índex de valoració del 6,3. Sembla, doncs, que la crisi del Carmel ha tocat la imatge de l'alcalde de Barcelona, que ha estat superat en valoració, tot i mantenir una certa tendència a la baixa, també pels seus socis de govern, Jordi Portabella (ERC) i Imma Mayol (ICV), que obtenen un 5,6. Tanmateix, el PSC pot respirar tranquil, perquè, malgrat la valoració de Clos, continua sent la primera força en intenció de vot. L'enquesta diu que el PSC supera en gairebé 9 punts els resultats obtinguts en les últimes eleccions municipals (2003). ERC esgarrapa també 1 punt. ICV es manté, i CiU en perd 1. I el PP en perd prop de 4.

Ecos de la festa MAM. La festa del cinquantè aniversari de Maria Antònia Munar, el dia 19 a la nit, en una famosa discoteca de Palma tancada per a l'ocasió, es convertí en exaltació de MAM. Les seves inicials, a més de ser la manera en què convocava els convidats, foren un logotip present arreu –tassons, torcabocques...–. Però més enllà de l'anècdota social, la festa deixà una foto política. Eren passades les 2 h de la matinada quan MAM posava entre Francesc Antich, a la seva esquerra, i Jaume Matas, a la seva dreta. Els dirigents de PSM i d'EU-Verds no van assistir a la festa. Tot un símbol.

3%, però diferent. Si el famós 3% ha esdevingut pràcticament icona dels temps que ens toca viure, al País Valencià ha aparegut també la màgica xifra però amb tota una altra connotació: no es tracta, aquí, de presumptes comissions ni de rumors, sinó d'un estudi exhaustiu realitzat pel Sindicat de Treballadors i Treballadores de l'Administració Pública Valenciana Intersindical Valenciana on s'analitza el requisit lingüístic al funcionariat de la Generalitat. El resultat no pot ser més ex-

Dalt, Zaplana, Camps i Fabra. Aquest darrer ha fet públic que la CAM no entrarà en l'accionariat de l'Aeroport de Castelló, el seu projecte estrella, que rep, així, un fort contratemps. A baix, el conseller català de Relacions Institucionals, Joan Saura, qui tractà d'explicar al ministre d'Administracions Públiques, Jordi Sevilla, on voldria arribar l'Estatut català. Sevilla ja ha deixat clar fins a on arribarà.

sangüe: 3%. O, exactament i encara pitjor, 2,8%. Concretament, de 4.749 funcionaris que per la seva tasca s'han de relacionar amb el públic, només 134 han hagut d'acreditar el seu coneixement del català –grau elemental– a l'hora d'accedir al lloc de treball.

Dimarts, 22 de març

'Vendetta' a l'aeroport. Carlos Fabra, president de la Diputació de Castelló i de l'empresa pública que impulsa l'obra, ho anuncia en roda de premsa: la Caja de Ahorros del Mediterráneo (CAM) no formarà part de l'accionariat de la unió temporal d'empreses adjudicatària de les obres de l'Aeroport de Castelló. Aquest projecte, la nineta dels ulls de Fabra, pateix així un considerable contratemps que esdevé, de fet, el darrer episodi en el cru estira-i-arrotonsa que mantenen Francesc Camps i Eduardo Zaplana dins del seu partit. La CAM, amb seu a Alacant i con-

trolada pels zaplanistes, esdevé instrument de *vendetta* contra Fabra, un dels suports principals amb què ha comptat Camps en la seva pugna amb Zaplana (també hi ha qui diu que, amb la inhibició de la CAM, es respon també al poc interès que l'actual inquilí de la Generalitat ha mostrat per aguantar financera-ment Terra Mítica, emblemàtic projecte de l'expresident Zaplana). Continuarà... **Canvi de vicepresident de l'AEELC.** L'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana elegeix la vicepresidència en raó territorial. Des de fa vuit anys era vicepresidenta Antònia Vicens, la qual renuncià a tornar a presentar-se. La substitueix, sent l'únic candidat, Gabriel de la Santíssima Trinitat Sampol. Vicens reivindicà, en el seu parlament de comiat del càrrec, la tasca feta a Balears oposant-se a la política lingüística del PP. El nou vicepresident assegurarà una "tasca continuista".

El repte

Potser un dia hom sàpiga per què el president de la Generalitat Valenciana, Francesc Camps, ha encomanat a Rafael Blasco la Conselleria de Territori i Habitatge, que a la conflictivitat del departament en aquest moment d'efervescència immobiliària s'afegeix un episodi urbanístic i aparentment escandalós pel qual l'esmentat polític, d'obediència socialista aleshores, fou jutjat i absolt l'any 1989. Hi ha qui pensa que aquest precedent és, precisament, la millor garantia de rigor i transparència en la gestió. Cal suposar que molta gent estarà –i està– a l'aguait de la més mínima irregularitat. Sembla, tanmateix, que hauran de filar prim per trobar-hi una malifeta. Hom pensa també que, tot simplement, el president ha elegit el polític més capacitat i adient per afrontar el repte urbanístic sense perdre la cara i l'ànima.

Un altra cosa no, però el Molt Honorable que ens governa té pànic a ésser estigmatitzat de corrupte. Doncs bé, el conseller respon fins ara a les previsions. Dotzenes d'urbanitzacions, milers d'habitatges i milions de metres quadrats han estat rebutjats per motius mediambientals. A més a més, s'ha endurit la normativa per requalificar el sòl i promoure camps de golf i espais d'oci. Però tot aquest rigorisme i bona imatge poden diluir-se si no s'acompleix la llei i s'enderroquen onze plantes de l'Atrium Hotel, de la Vila Joiosa, a la Marina Baixa. Ha estat una passada, amb la més que possible complicitat de l'alcalde, i ara haurà de ser el Consell –i especialment el conseller– qui restaure el desordre i demostre que la llei està per damunt de la manifasseria. Aquest és el repte d'ara mateix.

J. J. Pérez Benlloch